



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Mgr. V. K.**, zastoupen JUDr. Pavlem Hálou, advokátem, se sídlem Příkop 6, Brno, proti **žalované: Policie České republiky**, Správa Jihomoravského kraje, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 7. 2004, č. j. 30 Ca 398/2003 - 24,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Jihomoravského kraje, ze dne 12. 9. 2000, č. 2206, jenž jako odvolací orgán zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Břeclav, ve věcech služebního poměru, č. 124/2000 ze dne 8. 6. 2000, kterým byl stěžovatel podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

Stěžovatel vytýká krajskému soudu v kasační stížnosti nesprávné právní posouzení věci, dospěl-li tento soud k závěru, že stěžovatel porušil služební přísahu a služební povinnost úmyslně zvlášť závažným způsobem, a to v několika ohledech: pokud krajský soud nabyt

přesvědčení, že stěžovatel bránil spolehlivému vyšetření okolností dopravní nehody, již byl v postavení řidiče služebního automobilu účastníkem a při níž došlo k úmrtí chodkyně, tím, že se odmítal podrobit orientační dechové zkoušce na přítomnost alkoholu, pak tento závěr není správný, neboť stěžovatel se podrobil příkazu policisty, který se jako první dostavil na místo dopravní nehody (pprap. P.) a podrobil se zkoušce na přítomnost alkoholu, přičemž výsledek byl negativní, ovšem je věcí Policie České republiky, že tato zkouška proběhla pouze za přítomnosti stěžovatele a tohoto policisty a nebyl dochován doklad o této zkoušce; stěžovatel nebyl podle jeho názoru povinen podrobit se následovně jakékoliv další dechové zkoušce, žádný předpis mu to neukládal, a stěžovatel rovněž neporušil žádné povinnosti tehdy ukládané vyhláškou č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích, neboť se zdržel požití alkoholického nápoje po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou či během jízdy požil alkohol. Podle názoru stěžovatele po té, co u něj byla bezprostředně po nehodě provedena dechová zkouška na požití alkoholu, mohl alkohol požívat, což také, jak uvádí v kasační stížnosti, činil, na místě dopravní nehody, a to z důvodu „rozrušení ze zdravotních důvodů“.

Další námitkou kasační stížnosti je stěžovatelovo přesvědčení, že krajský soud nesprávně interpretoval dobu služby stěžovatele v den dopravní nehody, tedy 7. 5. 2000. Ten den konal služební cestu, jež skončila (a jak stěžovatel uvádí, i výkon služby) nenadálou událostí, tedy střetem jím řízeného automobilu s chodkyní; jeho služební cesta a výkon služby byl ukončen dopravní nehodou, a poněvadž tvrdí, že požil alkohol až po nehodě, nestalo se tak při výkonu služby. Závěr krajského soudu, že požil alkohol v době služby, je proto nesprávný. Podle stěžovatele by tak byli ve výkonu služby paradoxně i policisté, kteří reálně nemohou činit úkony spojené s výkonem služby (například při poškození jejich tělesné integrity) a služební funkcionář dopředu ani nemůže vědět, kdy výkon služby skončí, neboť neví, jaká událost v rámci výkonu služby vyvstane a bude mít vliv na délku výkonu služby.

Krajský soud dále nevzal podle stěžovatele na zřetel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť nebyla dodržena lhůta 60 dnů, v níž má podle zákona o služebním poměru odvolací orgán o odvolání rozhodnout. Rozhodnutí, které bylo vydáno, jako v posuzované věci, po této lhůtě, je nezákonné. Navíc má být napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu, který stěžovatel uvedl ve vyjádření podaném krajskému soudu dne 11. 6. 2004.

Stěžovatel dále napadá závěry krajského soudu ohledně povahy porušení přísahy nebo služební povinnosti zvláště závažným způsobem, přičemž s poukazem na blíže specifikovanou literaturu zastává názor, že takového porušení se policista nemůže dopustit, pokud se současně nekumuluje s porušením služebních povinností nebo právních povinností stanovených jinými právními předpisy. Porušení služební přísahy tedy musí být v přímé souvislosti s porušením služebních povinností (nebo povinností uložených jinými právními předpisy), o nichž rozhodují k tomu zákonem určené orgány. Jednání, které je mu kladeno za vinu, se podle rozhodnutí orgánu rozhodujícího o přestupku nestalo (rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 23. 4. 2001, č. j. OD - 52469/Do - 01, bylo řízení o přestupku dle § 30 odst. 1 písm. h/ zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zastaveno), proto je rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, které je založeno na tomto jednání, neplatné, resp. nicotné.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření; v něm uvedla, že stěžovatel pomíjí, že vedle postavení řidiče jako policisty vyslaného na služební cestu a řídícím služební

motorové vozidlo byl rovněž policistou ve význačném služebním postavení (zástupce ředitele Policie České republiky, Okresní ředitelství Břeclav); jako policista v tomto postavení, při tak závažné dopravní nehodě, jakou byl střet jím řízeného vozidla s chodkyní, při kterém byla chodkyně na místě usmrcena, bezesporu věděl, že dechovou zkoušku na přítomnost alkoholu musí primárně provést policista určený k šetření dopravní nehody; dále věděl, že šetření se zúčastňuje i jemu nadřízený služební funkcionář, který byl oprávněn požadovat dechovou zkoušku tak, aby byla zachována objektivita tohoto úkonu a pravdivost jejího výsledku jako úkonu prováděného vůči služebnímu funkcionáři řadovým policistou. Tehdy platná a účinná vyhláška č. 99/1989 Sb. (§ 5 odst. 1 písm. e/) nevyklučovala, že se dechová zkouška ke zjištění, zda řidič není ovlivněn alkoholem, z důvodů, o kterých rozhoduje policista konající tento úkon, mohla opakovat. Stěžovatel odmítal podrobit se výzvě policisty oddělení dopravních nehod (npor. P1) i služebnímu funkcionáře (pplk. R.) k provedení dechové zkoušky na alkohol, a to v době, než na místo dopravní nehody přijela manželka stěžovatele, která podle jeho tvrzení na místo nehody přivezla alkohol, který poté požil. Dechová zkouška, které se poté podrobil po několika výzvách, byla pozitivní, stejně jako další dechová zkouška ve zdravotnickém zařízení ve 21.05 hod. (0,57g/kg), krevní zkouška prokázala (krev odebrána v tutéž hodinu) hladinu alkoholu v krvi stěžovatele 0,59 g/kg. Pokud jde o polemiku se závěry, zda stěžovatel požil alkohol v době výkonu služby, žalovaná zdůraznila, že podle tehdy platné vyhlášky č. 31/2000 Sb., o náhradách výdajů poskytovaných příslušníkům Policie České republiky v souvislosti s výkonem služby, byla služební cesta definována jako doba, která počíná nástupem policisty na cestu za účelem plnění služebních povinností v jiném místě, než je jeho pravidelné pracoviště, a končí návratem policisty z této cesty, v předmětné době žalobce vykonával pro zaměstnavatele práci jako řidič služebního vozidla v době služební cesty; ta nekončí v důsledku úrazu nebo jiné události, nýbrž až faktickým návratem do místa ukončení služební cesty. K délce odvolacího řízení žalovaná sdělila, že jde o lhůtu pořádkové povahy, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádnou sankci; o tom, že lhůta nebude dodržena, byl stěžovatel informován. Žalovaná odmítá stěžovatelovu interpretaci propouštěcího důvodu (jenž jej podmiňuje řízením kázeňským, správním, či trestním) a zdůrazňuje, že jednání, které naplnilo pojem „zvlášť závažné porušení služební přísahy“ spočívalo v chování stěžovatele po vážné dopravní nehodě s tragickým následkem, jenž se odmítal podrobit zákonným výzvám policejního orgánu k dechové zkoušce na alkohol, na místě nehody neuvedl, že tam (po nehodě) požívá alkohol, neuvedl to ani na výslovný dotaz policisty vyplňujícího protokol o lékařském vyšetření, přičemž tak učinil až 18. 5. 2000 (nehoda se stala 7. 5. 2000), kdy předložil i nádobu, z níž měl alkohol požívat. Odmítnutí podrobit se dechové zkoušce bylo nečestné a neukázněné a pokračovalo i poté, co jej ke zkoušce vyzvali nadřízení služební funkcionáři. Stěžovatel byl přitom z titulu své funkce v době služebnímu dosahu určen k dohledu nad šetřením závažných dopravních nehod a všech dopravních nehod s účastí policisty na teritoriu okresu Břeclav - proto musel detailně znát postup policistů při šetření takovéto dopravní nehody. Žalovaná z chování stěžovatele dovodila, že jeho záměrem bylo co nejdéle prodloužit dobu mezi vznikem dopravní nehody a realizací vyšetření, přičemž tato doba má objektivně významný vliv na odbourávání hladiny alkoholu v krvi. Žalovaná dále s poukazem na některá dřívější rozhodnutí správních soudů odmítla podmíněnost rozhodnutí o propuštění ze služebnímu poměru z důvodu porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem rozhodnutími ve správním či trestním řízení. Konečně pak žalovaná ve svém vyjádření podala rozbor institutu služební přísahy, jemuž přikládá značný význam - s odmítnutím složení přísahy spojuje zákon o služebním poměru skončení služebnímu poměru. Policista vystupuje vůči jiným občanům jako nositel veřejné moci, proto právní úprava klade na příslušníky policie zvýšené nároky na dodržování právních předpisů, etiku i chování, vyžaduje se vyšší úroveň

odpovědnosti a sebekázně, než je běžné v občanském povolání. Služební přísaha není nějaké prohlášení bez účinků a následků - pojmy jako čestný, statečný a ukázněný jsou samy o sobě dostatečně určité a srozumitelné i v běžném jazyce. Jestliže policista jedná nečestně a neukázněně, jedná v rozporu se služební přísahou a je v pravomoci služebního funkcionáře s personální pravomocí, aby posoudil, jak závažné takové porušení bylo. Za obdobné jednání jakého se dopustil stěžovatel jsou propouštěni i řadoví policisté, proto bylo zcela na místě propustit ze služebního poměru i stěžovatele zastávajícího funkci zástupce ředitele na okresním ředitelství, který měl mít nejen tolik morální odpovědnosti, ale i cti, aby uvedl čestně a pravdivě okolnosti stran pozitivní dechové zkoušky na alkohol na místě dopravní nehody s tragickým následkem, než se snížit ke zcela účelovému tvrzení o požití alkoholu na místě nehody údajně až po první dechové zkoušce provedené jiným policistou než policistou šetřícím dopravní nehodu. Žalovaná též poukázala na znění služební přísahy v zákoně č. 361/2003 Sb. (jenž dosud nenabyl účinnosti), která bude obsahovat i závazek, že se policista bude vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Ze všech uvedených důvodů navrhuje žalovaná kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost vázán jejím rozsahem a důvody (§ 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost byla podána účastníkem řízení, z něhož vzešlo napadené rozhodnutí krajského soudu, byla podána včas, stěžovatel je v řízení řádně zastoupen advokátem, jedná se tedy o kasační stížnost přípustnou; Nejvyšší správní soud je vázán důvody, které stěžovatel uplatní, pokud nezjistí takové důvody, které zavádají příčinu k postupu z moci úřední - o takovou situaci se v projednávané věci nejedná, pokud ovšem neshledá, že některý z uplatněných důvodů je uplatňován nepřipustně. Za takové důvody považuje s. ř. s. (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) rovněž důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud přezkoumává pravomocné rozhodnutí krajského soudu a jeho úlohou jako soudu jednajícího na principu kasačním je přezkoumat závěry krajského soudu z hledisek požadovaných stěžovatelem; nemůže tak však učinit, pokud stěžovatel neučinil určitou námitku předmětem přezkumu krajským soudem, ač tak učinit mohl. V řízení o kasační stížnosti pak v důsledku tohoto principu nemůže stěžovatel přicházet s novými námitkami, které neprošly přezkumem v řízení u krajského soudu. Nejvyšší správní soud ze spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 Ca 481/2000 zjistil, že stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil námitku nezákonnosti rozhodnutí žalované, pokud jde o lhůtu pro její rozhodnutí (žaloba byla podána u krajského soudu 12. 10. 2000, řízení o ní bylo dokončováno podle s. ř. s. po 31. 12. 2002); touto námitkou se tedy Nejvyšší správní soud zabývat nemůže (pouze obiter dictum poznamenává, že interpretace žalované je správná a jde o lhůtu pořádkovou, jejíž nedodržení nemá důsledky, jichž se domáhá stěžovatel - povahu této lhůty ostatně zkoumal i Ústavní soud s obdobným závěrem, srov. sp. zn. IV. ÚS 553/02). Dále zůstávají mimo dosah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu důvody nezákonnosti napadeného správního aktu, které mají být uvedeny ve vyjádření stěžovatele (v replice k vyjádření žalované ze dne 11. 6. 2004), aniž by stěžovatel blíže specifikoval, co konkrétně namítá z hlediska názorů krajského soudu vyjádřených v napadeném rozsudku právě ve vztahu k tomuto vyjádření.

Stěžovatel nepodržuje své námitky pod jednotlivá ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.; podle jejich obsahu je Nejvyšší správní soud řadí pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy důvodem uplatněným stěžovatelem je zde nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem. Takový důvod by mohl být uplatňován účinně, pokud by krajský soud užil na věc nedopadající právní normy, anebo normy sice přílehlavé, leč jejich interpretace by podle

názoru Nejvyššího správního soudu neobstála. Z tohoto hlediska Nejvyšší správní soud posoudil uplatněné námitky a došel k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správních spisů (č. j. ORBV - 430/Ř - 2000, Okresní ředitelství Policie ČR Břeclav, č. j. PJM - 456/K - 2000, PJM - 431/K - 2000) plynou pro posouzení věci z hlediska uplatněných námitek následující skutečnosti:

Stěžovateli (jenž vykonával funkci zástupce okresního ředitele Policie ČR Břeclav) byl jeho nadřízeným služebním funkcionářem určen na den 7. 5. 2000 (neděle) nástup do služby, přičemž doba služby byla stanovena od 7.00 hodin (počátek) do předání vozidla, se kterým stěžovatel vykonal služební cestu do Rakouska, a to v místě bydliště nadřízeného služebního funkcionáře v B. (konec doby služby). V rámci doby služby měl stěžovatel vykonat služební cestu, jejíž počátek a konec určil služební funkcionář k tomu příslušný identicky s vymezením doby služby. Příkaz ke služební cestě i stanovená doba služby byly úkony příslušného služebního funkcionáře učiněné ústně - správní spisy o tom vypovídají ze záznamů učiněných nadřízeným služebním funkcionářem stěžovatele (č. l. 25 - č. j. PJM - 456/K - 2000, č. l. 44, 109 - č. j. ORBV - 438/Ř - 2000). Stěžovatel převzal v bydlišti nadřízeného služebního funkcionáře služební automobil dne 7. 5. 2000 okolo 7.30 hod. (v B.), odjel do Be., kde se setkal na pracovišti s ostatními účastníky služební cesty do Rakouska - P.; předmětem služební cesty byla účast na oslavách 150. výročí založení četnické stanice v P.. Z Be. do P. řídil služební vozidlo kpt. H., stejně tak jako na zpáteční cestě do Be., kam se účastníci služební cesty vrátili okolo 16.00 hodiny (záznam kpt. H. č. l. 40 - č. j. ORBV - 438/Ř - 2000). Stěžovatel setrval na svém pracovišti v Be. podle svého vyjádření ze dne 31. 5. 2000 (č. l. 23 - č. j. PJM - 456/K - 2000) i po příjezdu z P., kde si „hodlal vyhledávat studijní materiály související s jeho magisterskou zkouškou“; to sdělil nadřízenému služebnímu funkcionáři telefonicky, on s tím souhlasil s tím, že služební vozidlo stěžovatel odevzdá v bydlišti nadřízeného do 20.00 hodin. Z výpovědi stěžovatele učiněné 18. 5. 2000 plyne, že z pracoviště v Be. odešel po 18.00 hodině a odejel služebním automobilem tov. zn. Š. O. SPZ 00 z Be. do B.. V 18.50 hod. došlo na ulici V. v B. k dopravní nehodě, k zachycení a smrtelnému zranění chodkyně, která přecházela vozovku, a to vozidlem řízeným stěžovatelem. Prokázaná dechová zkouška na přítomnost alkoholu, které se stěžovatel po opakovaných výzvách policisty šetřícího dopravní nehodu (por. P1.) a nadřízených služebních funkcionářů (pplk. R., pplk. S.) podrobil (v pořadí dle tvrzení stěžovatele druhá, neboť doklady o prvé zkoušce, které se měl podrobit okamžitě po příjezdu prvního policisty pprap. P. na místo dopravní nehody se nezachovaly) byla pozitivní (odehrála se po 20.00 hodině, přesnější časové údaje nelze ze spisů rekonstruovat), zkouška přístrojem Dräger ve zdravotnickém zařízení v 21.00 hodin ukázala hodnotu alkoholu 0,57 g/kg, krev odebraná ve 21.05 hodin po příslušném rozboru svědčí o přítomnosti alkoholu 0,59 g/kg. Stěžovatel odmítal opakovaně výzvy policisty šetřícího dopravní nehodu (por. P1) i nadřízeného (pplk. Rak) k dechové zkoušce na alkohol, přičemž podle záznamu o podání vysvětlení por. P1 (č. l. 58 - č. j. ORBV - 438/Ř - 2000) na jeho výzvu k dechové zkoušce stěžovatel znervózněl a odběhl z vozidla, v němž oba seděli, přičemž stěžovatel proběhl kolem pplk. R. - policista šetřící dopravní nehodu por. P1 se ptal pplk. R., co má dělat, když mu stěžovatel utekl z vozidla, ten pokrčil rameny a šel za stěžovatelem, hovořil s ním a přišel spolu s ním zpět k tomuto policistovi, kde opět odmítal dechovou zkoušku (tento děj se odehrával od příjezdu policistů šetřících dopravní nehodu, tedy mezi 19.15 hod. až cca 19.45 hod.). Té se podrobil až po další době, po té, když na místo nehody přijel jeho přímý nadřízený pplk. S. (cca 19.40 - 19.45 hod.) a vyšetřovatel kpt. D.. Na místo nehody se dostavila i stěžovatelova manželka, a to přibližně ve stejné době jako pplk. S., tedy okolo 19.40 hodin. Policista por. P1 byl na místě nehody od cca 19.15 hodin, pplk. R. cca od 19.30

hodin. Poté, co proběhla pozitivní dechová zkouška (po 20.00 hodině), vyplnil por. P1 protokol o vyšetření ve zdravotnickém zařízení v části A, na jeho výslovný dotaz, zda požil alkohol po nehodě, odpověděl stěžovatel, že nikoliv, a takto byla odpověď i zachycena na protokolu, který poté vyplňovala v části B lékařka zdravotnického zařízení, kde byla stěžovateli odebrána krev, MUDr. B. Pplk. R. i pplk. S. v úředních záznamech o této dopravní nehodě (č. l. 42, 44) uvedli, že na místě dopravní nehody stěžovatel přiznal, že v P. pil víno, údajně v množství 2 decilitry. Stejný údaj uvedl i lékařce MUDr. B. (č. l. 61) a ve spise č. j. PJM 431/K - 2000 je na č. l. 41 vyjádření J. P. z T. N., že mu stěžovatel dne 11. 5. 2000 mimo kameru řekl, že „před odjezdem z Rakouska si s tamními lidmi připíjel troškou jakéhosi zteplalého vína“. Stěžovatel při podání vysvětlení dne 18. 5. 2000 (č. l. 31 a násl.) uvedl, že „během dne nekonzumoval žádné alkoholické nápoje, jelikož byl na jednání ve služebním stejnokroji“, před jízdou z B1 do Brna ani během jízdy žádné alkoholické nápoje nepožil. Alkohol se napil po příjezdu manželky na místo nehody (tedy po 19.40 hodin) z kovové lahve, v množství cca 150 ml vodky, které vypil do 20.00 hodin, což bylo poté, co již absolvoval první dechovou zkoušku okamžitě po dopravní nehodě s negativním výsledkem, pil alkohol v době, kdy podle jeho názoru bylo veškeré zjišťování o přítomnosti alkoholu skončeno a jemu již nic nebránilo, aby na místě dopravní nehody „na posílnění, především psychické“ vypil jisté množství alkoholu. Dne 18. 5. 2000 odevzdal bandasku a předal ji k dalšímu zkoumání. Znalecký posudek MUDr. M. ze dne 19. 6. 2000 odpovídal na otázky ohledně hladiny alkoholu v krvi, přičemž nevyloučil, že hladina 0,59 g/kg přítomná v krvi stěžovatele ve 21.05 hodin (dne 7. 5. 2000) mohla pocházet z vypití 150 ml vodky v době od 19.45 do 20.00 hodin, znalec pak zpětnými odpočty stanovil, jaká mohla být hladina alkoholu v krvi stěžovatele v různých časových odstupech, pokud by nepil alkohol po nehodě, a to v několika alternativách. Znalecký posudek Ing. V. J. ze dne 19. 6. 2000 ústil v závěr, že hlavní příčinou dopravní nehody byl nesprávný způsob přecházení vozovky ze strany chodkyně a že po technické stránce nebylo možno ze strany řidiče zabránit nehodě zabrzděním ani bočním vyhnutím, protože k tomu řidič neměl potřebnou dobu.

Rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Břeclav, č. 124/2000 ze dne 8. 6. 2000 byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, s využitím § 108 odst. 3 téhož zákona skončil služební poměr dnem doručení tohoto rozhodnutí. Jednáním, které mělo založit porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem (třetí odstavec odůvodnění), bylo chování stěžovatele na místě dopravní nehody a při jejím šetření, kdy se stěžovatel nechoval čestně, neboť neuposlechl pokynů policistů šetřících dopravní nehodu, ani nadřízených služebních funkcionářů a vyšetřovatele městského úřadu vyšetřování k podrobení se dechové zkoušce na alkohol; tímto jednáním porušil služební přísahu, neboť jednal v rozporu se slibem, že bude čestným, statečným a ukázněným příslušníkem. Další jednání, které mělo založit porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem, bylo porušení čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení MV ČR č. 36/1999, které policistům ukládá zákaz požívání alkoholických nápojů ve výkonu služby, neboť bylo shledáno prokázaným, že stěžovatel v době výkonu služby požil alkohol. Závažnost jednání stěžovatelova byla spatřována v tom, že se těchto jednání dopustil jako významný funkcionář v době výkonu služby a v souvislosti s řízením služebního motorového vozidla. (V prvním odstavci odůvodnění je obsaženo konstatování, že stěžovatel řídil služební vozidlo pod vlivem alkoholu). V odvolacím řízení bylo toto rozhodnutí potvrzeno a stěžovatelovo odvolání zamítnuto (rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Jihomoravského kraje, č. 2206 ze dne 12. 9. 2000).

K žalobě podané stěžovatelem 12. 10. 2000 se posledně uvedeným rozhodnutím zabýval Krajský soud v Brně, jenž nejprve žalobu odmítl, neboť se domníval, že se jedná o věc vyplývající ze soukromoprávních vztahů, k podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud toto usnesení ze dne 5. 2. 2003, č. j. 30 Ca 481/2000 - 89, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (č. j. 6 As 29/2003 - 97 ze dne 30. 10. 2003), přičemž vyložil, jak je nutno pohlížet na služební poměr příslušníka Policie České republiky, tedy jako na poměr práva veřejného, jehož zánik na základě rozhodnutí služebního funkcionáře náleží ke správní žalobě k přezkumu soudům ve správním soudnictví (rozsudek Nejvyššího správního soudu byl publikován pod č. 415/2004 Sb. NSS).

Krajský soud v Brně, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, projednal žalobu stěžovatele dne 2. 7. 2004, přičemž rozhodl rozsudkem, jímž žalobu zamítl.

V rozsudku krajský soud uvedl, že závěr žalované, že stěžovatel požil alkohol v době služby, ať to bylo před nehodou nebo, jak uváděl stěžovatel, po nehodě, je dostatečně odůvodněn; dobu služby upravuje § 41 odst. 2 zákona o služebním poměru - délku služby určuje příslušný služební funkcionář, služba stěžovateli 7. 5. 2000 započala v 7.00 hodin a skončila po 21.00 hod., kdy o tom rozhodl služební funkcionář na místě dopravní nehody. Skutečnost, že stěžovatel požil alkohol mezi 7.00 a 21.00 hodinou nepochybně vyplývá z výsledků krevní zkoušky na alkohol. Dále krajský soud nepochybně závěr žalované, že stěžovatel bránil spolehlivému vyšetření okolností nehody, které byl účastníkem, a to opakovaným odmítáním dechové zkoušky a tím, že neuvedl na místě tak závažnou skutečnost, jakou je požití alkoholu po nehodě příslušníkům policie šetřícím dopravní nehodu, ani lékaře provádějící lékařské vyšetření. Krajský soud rovněž dovodil, že stěžovatel porušil § 38 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích, podle kterého řidič, jenž měl účast na dopravní nehodě, je povinen zdržet se požití alkoholu po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj. Tato povinnost pak není nijak vázána na dobu služby. Stěžovatel věděl, že první dechová zkouška není nijak doložena (to vyplývá jasně ze spisů), jednalo se o vážnou dopravní nehodu s následkem smrti chodkyně, a proto nebylo možné nabýt přesvědčení, že nehoda s tak vážným následkem byla vyšetřena několik minut po té, co se udála, a že povinnost součinnosti řidiče tak skončila. Plnění povinností vyplývajících ze závazků, které na sebe policista vzal složením služební přísahy, nelze redukovat pouze na dobu, kdy je policista ve službě. Pokud jde o vztah řízení o propuštění ze služebnímu poměru a případných jiných řízení, poukázal krajský soud na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikovaná pod č. 201/2004 Sb. NSS a č. 112/2004 Sb. NSS, jejichž závěry ohledně vztahu řízení ve věcech služebnímu poměru a trestního řízení, byly vyjádřeny větou: „Rozhodnutí ve věci propuštění ze služebnímu poměru nikterak nepředjímá závěry, k nimž dospěje soud v trestním řízení“. Proto podle krajského soudu nelze také slučovat řízení o kázeňském přestupku a řízení o propuštění ze služebnímu poměru. Důvod propuštění je nutno hledat v tom, zda došlo k porušení služební přísahy nebo služební povinnosti, je-li takové porušení současně kázeňským přestupkem, je samo o sobě nerozhodné, jde o dvě skutkové podstaty upravené odlišně, které směřovat nelze. Proto pro rozhodnutí ve věci služebnímu poměru nebylo ani relevantní řízení o přestupku, které probíhalo až po skončení řízení o propuštění ze služebnímu poměru. Krajský soud shledal rozhodnutí o propuštění ze služebnímu poměru za rozhodnutí sui generis, jehož předmětem je posouzení porušení služební přísahy a služební povinnosti a jejich intenzity, aniž by současně existovala povinnost služebnímu funkcionáře zkoumat obecně protiprávnost takového jednání a právně je kvalifikovat.

Přípustné námitky kasační stížnosti lze stručně charakterizovat takto:

Porušení služební přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem jako důvod pro propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky je podmíněno porušením služební povinnosti anebo jiné povinnosti stanovené právním předpisem, jež musí být prokázáno v řízení k tomu příslušném; sama služební přísaha žádné povinnosti příslušníku policie neukládá. Pokud se tak nestalo, je rozhodnutí o propuštění nezákonné.

Stěžovatel nepožil alkohol v době služby, neboť jeho služba (její výkon) (a služební cesta) skončila událostí, dopravní nehodou.

Stěžovatel nebyl povinen poskytovat orgánům šetřícím dopravní nehodu součinnost ve vztahu ke zjištění přítomnosti alkoholu v jeho krvi poté, co se okamžitě po nehodě podrobil dechové zkoušce, byť tato zkouška nebyla doložena.

O těchto přípustně uplatněných námitkách Nejvyšší správní soud uvážil takto, vycházel přitom ze skutkových okolností a právní situace v době, kdy vydala rozhodnutí žalovaná (září 2000).

Služební poměr příslušníka Policie České republiky je poměrem práva veřejného; jako takový je ovládán soustavou přísně vymezených povinností a práv příslušníků, založených začáste na zcela odlišných principech, než je tomu ve sféře pracovních vztahů soukromoprávních. Charakter tohoto vztahu podal Nejvyšší správní soud vyčerpávajícím způsobem ve svém rozhodnutí č. j. 6 As 29/2003 - 97, v řízení, jehož byl stěžovatel účastníkem, a argumentace tam uvedená je mu tedy známa. Toto rozhodnutí bylo též publikováno pod č. 415/2004 Sb. NSS. Jedním ze zvláštních znaků tohoto vztahu je existence služební přísahy. Podle jejího textu (§ 6 odst. 2 zákona o služebním poměru) příslušník slibuje mimo jiné být čestným, statečným a ukázněným. Tento závazek na sebe vzal stěžovatel ze své vůle a trvá po dobu, dokud nepřestal být příslušníkem Policie České republiky, tedy samozřejmě při plnění služebních povinností, ale rovněž i mimo tuto dobu; vlastnosti cti, statečnosti a ukázněnosti jsou natolik spjaty s postavením příslušníka Policie České republiky, který vůči ostatním občanům je nadán významnými pravomocemi, že tyto požadavky na jeho chování, jednání a vystupování se uplatňují i mimo dobu služby (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 231/2004 Sb. NSS). Svým chováním v době služby i mimo tuto dobu totiž příslušník Policie České republiky ovlivňuje pověst a věrohodnost policie jako instituce, ale rovněž vážnost každého jednotlivého policisty. Jednání a chování policisty, pokud je v rozporu se závazkem přísahy chovat se čestně, statečně a ukázněně, tak může nepochybně - s ohledem na panující názory morální a společenské - stavět Policii České republiky do nepříznivého světla. Evidentním smyslem tohoto závazku je vyvarovat se všeho, co by mohlo zmenšit důvěru a úctu, kterou postavení příslušníka Policie České republiky vyžaduje. O konstitutivním významu přísahy svědčí § 6 odst. 3 zákona o služebním poměru, jenž stanoví, že služební poměr končí dnem, kdy policista odmítne složit služební přísahu. Služební přísaha tedy obsahuje dobrovolně a vědomě převzatý závazek, jehož porušení může vést až k propuštění ze služebního poměru.

Důvod propuštění, který byl uplatněn vůči stěžovateli (§ 106 odst. 1 písm. d/ zákon o služebním poměru), předpokládá porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem, druhou skutkovou podstatou zde uvedenou je porušení služební povinnosti zvlášť závažným způsobem. Pro naplnění těchto podstat je nutno shledat buď porušení služební přísahy, nebo porušení služební povinnosti (případně jistě i obého), a to v intenzitě dosahující zvláštní

závažnosti („zvlášť závažným způsobem“). Porušení služební přísahy nebo služební povinnosti může být podle okolností kvalifikováno i jako kázeňský delikt, správní delikt, či dokonce trestný čin, nemusí tomu však tak být vždy a nutně. Pokud je pro jednání, v němž se spatřuje porušení služební přísahy či služební povinnosti, vedeno příslušné řízení, není jeho pravomocné ukončení předpokladem proto, aby mohlo být konstatováno porušení služební přísahy či služební povinnosti; služební funkcionář rozhodující o propuštění musí rozhodnout na základě takového zjištění skutkového stavu věci, který nezavdává pochybnosti o skutkovém ději a podřadí jej pod právní důvod propuštění, přičemž musí zvlášť odůvodnit intenzitu, která je pro důvod propuštění podle zákona podstatná. Řízení o propuštění se tedy vede jako řízení samostatné, které není závislé na výsledku řízení kázeňských, správních či trestních. Tyto závěry sdílí soudy ve správním soudnictví již řadu let, byly příslušným způsobem publikovány (po vzniku Nejvyššího správního soudu srov. č. 112/2004 Sb. NSS, č. 201/2004 Sb. NSS). Propuštění ze služebního poměru není za těchto okolností porušením presumpce nevinu, a to ani v případě, půjde-li o totéž jednání, o němž se vede trestní řízení; tento právní závěr byl rovněž podroben testu v souladu s ústavním pořádkem, přičemž Ústavní soud jej shledal s ústavními principy zcela konformním (sp. zn. I. ÚS 529/03). V posuzované věci tedy pro řízení o propuštění ze služebního poměru nebylo určující, že řízení ve věcech kázeňských bylo v případě stěžovatele zastaveno, podezření ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví bylo odloženo, řízení o přestupku podle § 30 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, bylo zastaveno. Vedle obecného principu, že tato řízení nejsou vzájemně podmíněna, je však nutno zdůraznit, že jednání, které bylo podle rozhodnutí služebních funkcionářů příčinou propouštěcího aktu (bránění spolehlivému vyšetření okolností dopravní nehody a požití alkoholu v době služby), nebyla totožná s jednáními, o nichž se vedla výše uvedená řízení (řízení motorového vozidla po požití alkoholického nápoje, zavinění dopravní nehody). Vymezení jednání, která byla podřazena pod porušení služební přísahy a služební povinnosti plynou ze třetího odstavce první strany odůvodnění rozhodnutí ze dne 8. 6. 2000 a dále ze třetí strany tohoto odůvodnění (odstavec „Jelikož v průběhu šetření ...). Těmito jednáními bylo chování stěžovatele na místě dopravní nehody, kdy neuposlechl jak pokynů policistů šetřících dopravní nehodu, tak nadřízených služebních funkcionářů k dechové zkoušce na alkohol, a dále požití alkoholu v době výkonu služby, čímž porušil služební povinnost stanovenou v čl. 3 odst. 1 písm. b) Nařízení MV ČR č. 36/1999, kterým se upravují pravidla chování a zdravení v Policii ČR. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v odůvodnění rozhodnutí ze dne 8. 6. 2000 je v prvním odstavci uvedeno, že stěžovatel řídil služební vozidlo pod vlivem alkoholu, ovšem toto konstatování již nebylo v dalším textu odůvodnění vzato jako jednání, pro které byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru. Námitka stěžovatele směřující k podmíněnosti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru pro porušení služební přísahy nebo služební povinnosti existencí jiného rozhodnutí, kterým je autoritativně rozhodnuto o určitém porušení právních povinností, tedy neobstojí; tento výklad ustanovení § 106 odst. 1 zákona o služebním poměru, jak byl podán stěžovatelem, nemá žádné opory ani na úrovni práva tzv. jednoduchého, ale nelze jej dovodit ani z ústavních principů.

Další stěžovatelova námitka míří na závěr krajského soudu ohledně konce doby služby a konce služební cesty dne 7. 5. 2000. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že dne 7. 5. 2000 vykonal služební cestu, přičemž tvrdí, že „konec služební cesty, tedy výkonu služby nenastal ... po 21. hodině, avšak v době, kdy došlo k nenadálé události“.

Podle § 41 odst. 2 zákona o služebním poměru o rozvržení základní doby služby v týdnu rozhoduje příslušný služební funkcionář, stanoví též začátek a konec doby služby v jednotlivých dnech; doba nepřetržitě služby může přitom činit nejvýše 24 hodin. Vyhláška

č. 31/2000 Sb., o náhradách výdajů poskytovaných příslušníkům Policie ČR, stanovila, že služební cestou se rozumí doba, která počíná nástupem policisty na cestu za účelem plnění služebních povinností v jiném místě, než je jeho pravidelné pracoviště, a končí návratem policisty z této cesty (§ 2 písm. b/), podle § 3 citované vyhlášky služební funkcionář, který vysílá policistu na služební cestu, určí policistovi dobu a místo nástupu služební cesty, dobu a místo ukončení služební cesty, místo plnění služebních povinností, způsob dopravy na služební cestě, popřípadě další podrobnosti. V posuzované věci ze správních spisů plyne, že příslušný služební funkcionář stanovil dobu služby i služební cestu identicky, tedy určil, že doba služby a služební cesta počíná 7. 5. 2000 v Brně v 7.00 hodin a skončí předáním služebního vozidla řediteli Okresního ředitelství Policie ČR v Břeclavi v místě jeho bydliště v B.. Služebními povinnostmi, které měl stěžovatel plnit, byla účast na oslavách v P. v Rakousku, a rovněž řízení služebního vozidla na trase B. – Be. a Be. – B.; podle § 28 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru je policista povinen plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu zákony a dalšími obecně závaznými právními předpisy; plnit svědomitě a řádně úkoly uložené mu rozkazy a pokyny služebních funkcionářů a nadřízených, s nimiž byl řádně seznámen. Pro účely odpovědnosti za škodu definoval tehdejší výnos publikovaný pod č. 374/1992 Sb. jako výkon služby činnost vyplývající ze služebního poměru, jinou činnost vykonávanou na rozkaz služebního funkcionáře a činnost, která je předmětem služební cesty (§ 67 odst. 1).

Z uvedených právních předpisů plyne, že služební funkcionář byl oprávněn určit dobu služby tak, že byla identická se služební cestou - obecně je samozřejmě možné, že služební cesta je delší (anebo naopak kratší) než doba služby, služební povinnosti může policista plnit (tedy konat službu) v rámci základní doby služby anebo nad základní dobu služby v týdnu (tzv. přesčas). Jak uvedeno výše, stěžovatel zpochybňuje ukončení služební cesty a doby služby; z tehdy platného předpisu (citovaná vyhláška a zákon o služebním poměru) plyne, že služební cesta končí návratem policisty z této cesty (místo a čas určuje služební funkcionář), v projednávané věci tak měla skončit i doba služby. Služební cesta tedy nekončí jakýmkoli excesem ani přerušením, jež mělo například svůj původ v dohodě s nadřízeným služebním funkcionářem (v projednávané věci byla služební cesta nepochybně přerušena po té, co se stěžovatel dostavil na své pravidelné pracoviště v Be. a setrval tam za účelem „vyhledávání materiálů souvisejících s jeho magisterskou zkouškou“, neboť se jednalo o jinou činnost než činnost při výkonu služebních povinností nebo v přímé souvislosti s nimi). Výkon služebních povinností na služební cestě může být přerušen z rozličných důvodů (mimo jiné například pro osobní překážky), neznamená to však, že tím služební cesta nebo služební doba končí. Služební cesta končí návratem policisty z této cesty. Obecně je možno zdůraznit, že určitý právní stav, pokud tak nestanoví výslovně právní úprava, nekončí tím, že je přerušen (srov. úpravy sistace, přerušení příčinné souvislosti, exces). Stěžovatel na rozkaz svého nadřízeného plnil služební povinnosti v podobě účasti na oslavách v P. a poté řízením motorového vozidla na trase Be. – B.; k ukončení plnění těchto služebních povinností v důsledku dopravní nehody však mohlo dojít až po skončení šetření na místě dopravní nehody, nehodou automaticky neskončila ani služební cesta, ani služební doba. Služební funkcionář ukončil služební cestu a služební dobu stěžovateli po 21.00 hod. dne 7. 5. 2000, po návratu stěžovatele na místo dopravní nehody ze zdravotnického zařízení, kde mu byla odebrána krev na zkoušku přítomnosti alkoholu.

Nařízení MV ČR 4. 36/1999 zakazuje policistovi požívání alkoholických nápojů v objektech a na pracovištích policie, ve výkonu služby a před nástupem do služby. Policista je povinen podrobit se před nástupem služby a ve výkonu služby na výzvu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholickým nápojem (čl. 3 odst. 1 a 2). Předpisy o služebním

poměru užívají výraz „výkon služby“ (mimo již výše podanou definici v § 67 výnosu č. 374/1992 Sb. pro účely odpovědnosti za škodu) v širokém významu. Nejvyšší správní soud zde chápe výkon služby v rozsahu této definice § 67 citovaného výnosu (tedy musí se jednat o činnost vyplývající ze služebního poměru, činnost vykonávanou na rozkaz služebního funkcionáře anebo činnost, která byla předmětem služební cesty); nelze přitom odhlédnout ani od úkonů bezprostředně s výkonem služby souvisejících. V projednávané věci bylo výkonem služby jednak účastnit se oslav v P., jednak řídit služební automobil na vymezených trasách a ve vymezené době, a to až do skončení vyšetřování dopravní nehody na místě, kde se tato nehoda stala.

Z výše citovaných předpisů plyne, že stěžovatel požil alkohol ve výkonu služby nepochybně; stalo se tak již při výkonu služby v P.: čtyři osoby nezávisle na sobě potvrzují, že jim tuto skutečnost sdělil sám stěžovatel, a to pplk. R., pplk. S., MUDr. B. a J. P. z T. N. - na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelovo posléze učiněné tvrzení v podání vysvětlení dne 18. 5. 2000, že v průběhu celého dne žádný alkohol nepil, jde evidentně o tvrzení nevěrohodné; ve prospěch stěžovatele v tomto ohledu nebylo možno užít ani vyjádření ostatních účastníků služební cesty, neboť ani jeden z nich netvrdí, že by stěžovatel v průběhu oslav nic nepil, pouze uvedli, že na oslavě se podávalo pivo a víno, a že neviděli, že by stěžovatel požíval alkohol (kpt. H. - č. l. 40 správního spisu, npor. H. - č. l. 41, npor. S. - č. l. 43). Poněvadž doba služby byla stěžovateli ukončena až po 21.00 hodině dne 7. 5. 2000, požil další alkohol nesporně v této době služby, učinil-li tak mezi 19.45 - 20.00 hodin, jak tvrdí. Učinil tak na místě dopravní nehody, „na posilněnou ze zdravotních důvodů“ již 55 minut po té, co se nehoda se smrtelným následkem udála, po té, co byl opakovaně vyzýván k dechové zkoušce na alkohol, při vědomí, že jak vyšetřující policisté, tak jeho nadřízení mají pochybnosti o tom, že alkohol nepožil již dříve a údajná první dechová zkouška je neprokazatelná.

Pro závěr, zda stěžovatel porušil služební povinnost stanovenou citovaným nařízením, proto bylo určující, zda požil alkohol ve výkonu služby, což bylo prokázáno (k požití alkoholu došlo toho dne dokonce dvakrát), přičemž rozhodující bylo, zda tak učinil ve výkonu služby, navíc tak učinil ve služební době. Právní závěr učiněný v této otázce krajským soudem shledává proto Nejvyšší správní soud příslušným.

Z hlediska širších souvislostí posuzované věci, zejména srovnávacího pohledu požadavků kladených na služební poměr policisty a soukromoprávní pracovní poměr, poukazuje Nejvyšší správní soud na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1755/2002 (publ. Sb. NS 2003, 10:457), jenž vyslovil, že pokud se zaměstnanec se zaměstnavatelem dohodne, že zaměstnanec bude svěřené služební vozidlo po skončení pracovní doby ukládat ve svém bydlišti, je i odvoz vozidla do bydliště zaměstnance v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů; svěřené vozidlo se stává z pohledu ustanovení § 135 odst. 3 písm. d) zákoníku práce (zakazující požívat alkoholické nápoje na pracovištích) pracovištěm zaměstnance. Ani z hlediska tohoto srovnávacího pohledu se nejeví výklad krajského soudu a žalované, který zde stvrzuje i Nejvyšší správní soud, nepřiměřeně přísným.

K námitce vztahující se k výkladu tehdy platné a účinné vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích, lze uvést: Ustanovení § 38 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky ukládalo řidiči, který měl účast na dopravní nehodě, povinnost zdržet se požití alkoholu po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj. Představa stěžovatele, že bude zcela na subjektivním posouzení řidiče, který měl účast na nehodě, do kdy se má zdržet požívání

alkoholu na místě dopravní nehody se smrtelným následkem, je mylná. Tato povinnost mohla pominout až v okamžiku, kdy by bylo zcela najisto postaveno, že požití alkoholu před jízdou nebo během jízdy je vyřešeno (vyloučeno); to ovšem nemohlo nastat v důsledku úkonu prvního policisty, který se dostavil na místo dopravní nehody, a údajnou první dechovou zkoušku nemohl nijak prokázat, zvláště pak s přihlédnutím k tomu, že již za 25 minut po nehodě (v cca 19.15 hodin) byl policistou k tomu příslušným šetřícím tuto dopravní nehodu vyzván k dechové zkoušce, kterou opakovaně odmítl; nemohl mít tedy za to, že zjištění, zda požil před jízdou alkohol, bylo relevantně učiněno a ukončeno, přesto alkohol podle svého tvrzení požil, a to po těchto dalších výzvěch svých nadřízených, okolo 19.45 hod. Právní názor krajského soudu v rozsudku předestřený, že totiž stěžovatel citované ustanovení porušil, považuje Nejvyšší správní soud za zcela správný.

Stěžovatel byl podle názoru Nejvyššího správního soudu povinen vyhovět výzvě svých nadřízených i policistů šetřících dopravní nehodu i poté, co byla údajně provedena první dechová zkouška na alkohol ihned po dopravní nehodě prvním policistou, který se na místo nehody dostavil. Jednak zde opravdu není ustanovení právních předpisů, které by účastníku dopravní nehody výslovně zaručovalo, že bude provedena pouze jedna dechová zkouška; taková zkouška může být ovlivněna způsobem, jakým byla provedena (správní spisy svědčí o tom, že stěžovatel se snažil i dechovou zkoušku, kterou podstoupil nakonec po řadě výzev po 20.00 hodině, ovlivnit způsobem „foukání“), nelze odhlédnout od charakteru dopravní nehody (následek smrti chodkyně), tedy stěžovateli při jeho postavení muselo být zřejmé, že zde bude příslušnost určitých útvarů Policie ČR takovou nehodu šetřit na místě, jednak byl pro posuzovanou věc zcela určující fakt, že účastníkem nehody byl vysoký funkcionář Policie České republiky, vůči němuž měli svá řádná oprávnění jeho nadřízení (povinnost plnit rozkazy nadřízených je jedna ze základních povinností příslušníka Policie České republiky). Za situace, kdy údajná první dechová zkouška nebyla nijak doložena, policista šetřící dopravní nehodu pojal podezření na požití alkoholu stěžovatelem před jízdou, stěžovatel utíkal ze služebního vozidla, v němž byl vyzván k dechové zkoušce, tuto zkoušku opakovaně odmítal, a to i na výzvu svých nadřízených, na místě různě lamentoval ve vztahu k ohrožení jeho služebního poměru, neoznámil nikomu, že na místě nehody požíval v podstatě těsně před druhou dechovou zkouškou alkohol přivezený manželkou, ačkoliv jako odborník věděl, že by tento fakt měl značný vliv na šetření alkoholu v jeho organismu, nelze toto chování hodnotit jinak než jako nečestné, nestatečné a neukázněné, a to i s přihlédnutím k psychickému rozrušení, jako následku dopravní nehody, které jistě mohlo být značné.

Poněvadž Nejvyšší správní soud neshledal námitky, přípustně uplatněné v kasační stížnosti, důvodnými, kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalované, jež byla procesně úspěšná, a jako taková by měla právo na náhradu nákladů řízení, nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, neboť ze soudního spisu nevyplývaly žádné zvláštní náklady, které by žalované vznikly, přičemž bylo přihlédnuto i k tomu, že žádné náklady řízení nepožadovala. Stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo, neboť nebyl v řízení úspěšný.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu